

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JULIO CARBÓ

►► Concorregut pas de vianants a la plaça de Catalunya, divendres passat.

Personatges urbans de BCN

Dissabte el dia va començar ennuvolat i, potser per això o perquè era cap de setmana, la Rambla a les 10.30 hores era un riu de turistes que buscaven això que a les guies es ven com «l'experiència Rambla». De fet, els pocs barcelonins que travesaven el passeig mutant ho feien esquivant la marabunta cremada pel sol. Amb la llibreta a la mà, el meu objectiu era descobrir què és l'experiència Rambla i, per això, estava immòbil davant una de les ocelleries. Cada 60 segons, passaven davant meu entre 180 i 230 turistes. La ciutat està abarrotada. ¿Què és l'experiència Rambla?, preguntava. Marie, francesa, deia que «a França no hi ha cap passeig així». «Veus tota mena de gent», deia Paolo, italià. Anastàsia, russa, s'apartava espantada pensant que volia robar-li la bossa i després, una mica més calmada, deia que «!Barcelona és preciosa!».

En aquest desig de posar en paraules l'experiència Rambla, el que vaig descobrir, en realitat, va ser una galeria de personatges que envolten els turistes i que potser són la resposta a la pregunta. Davant de l'església de Betlem, al carrer del Carme, hi havia un senyor que acostuma a demanar almoïna recolzat

en una de les parets laterals de la Catedral. L'home és un verdader mestre de la llàstima i del groguisme i, més d'una vegada, he volgut donar-li l'enhorabona perquè de cada 10 turistes que passen pel seu costat, set li donen diners. Davant meu, entre Canuda i Santa Anna, s'instal·laven trilers.

Des de la meua posició estàtica –just on abans hi havia el fals Ronaldinho– veia com s'organitzaven. Primer, jugaven entre ells, feien un

Uns subsaharians corrien davant la policia i els turistes aplaudien com si fos un xou

gran escàndol i, en cinc minuts, ja tenien una rotllana de turistes que els envoltaven buscant l'espectacle. En aquell grup també hi havia col·legues seus i eren aquests els més entusiasmats. Després, passava una parella que se'ls quedava mirant i la rotllana es tancava. La parella de nord-americans ja era al mig i era el centre de totes les mirades. En menys de cinc minuts, i sense entendre com, la dona estava jugant. Un d'ells

vigilava si apareixia alguna patrulla de la Guàrdia Urbana.

De moment, no ho feia. Sí que ho feia un home amb un ocell verd a l'espatlla. L'animalet no era una altra cosa que una cotorra urbana. El pirata fals la portava lligada per una poteta i l'ensenyava als turistes que, per a sorpresa d'aquesta cronista, es mostraven encantats. A la llista de personatges de la Rambla, s'hi afegia la gent que passeja amb el transistor al damunt. No em refereixo a senyors que escolten el futbol mentre passegen el gos. Aquest estiu es porta aquest gest dels anys 80 de sortir de casa amb el lloro a tot volum.

Canviava de lloc buscant si és l'energia de la Rambla l'imant per a aquests personatges, o si és la Barcelona turística i barroca la que dóna peu a una obra pròpia del surrealisme màgic. Em situava a la plaça de Catalunya. En aquest punt conflueixen els que arriben o se'n van de la Rambla. Uns nois subsaharians col·locaven la seva mercaderia. Fa dies que veig com posen les mantes a terra i, al cap d'uns minuts, apareixen els guàrdies i ells surten corrent. Dissabte passava una cosa que fins ara no havia vist. Els nois es llançaven a la calçada i un grup de turistes s'ho preniën com un espectacle i aplaudien i reien. Jo m'allunyava fastiguejada. Just davant la font de Canaletes em topava amb una banda de lladregots. Dissabte, havien matinat. Encara no havien aparegut ni els dels comiats de solter ni els predicadors. ≡

 apiedecalle@elperiodico.com